

Anto Diez

Meibloempjeslaan 30, 8401 Bredene

Anto Diez werd in 1914 te Brussel geboren en is als Vlaming opgegroeid. Zijn vader was een voortreffelijk Spaans kunstschilder die bij een bezoek aan ons land een Leuvens meisje ontmoette en met haar huwde. De eerste artistieke opleiding kreeg Diez van zijn vader. Daarna volgde hij lessen aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten te Brussel en bleef aan dezelfde instelling verbonden als leraar van 1940 tot 1945.

In het werk van Diez neemt het religieuze thema een grote plaats in. De diepere betekenis van deze werken is trouwens niet helemaal los te maken uit de symboliek van zijn totale oeuvre. Onderwerpen als 'de naakte en sensuele vrouw', 'de moeder met haar kind', 'Maria met de dode Christus', vormen verschillende facetten van het grondsymbool: de vrouw als draagster van de onontkoombare doem die over de mens hangt; de vrouw

als supreme incarnatie van alle tegenstellingen en spanningen waaraan het fenomeen mens onderhevig is.

In de talrijke werken van 'Moeder en kind' wordt op een beklemmende wijze het menselijk noodlot uitgebeeld. Wanneer de moeder het kind in haar armen houdt, wordt ze vervuld van vreugde om het nieuwe leven maar op hetzelfde ogenblik ook van smart om het lijden en de onafwendbare dood die het kind te wachten staan. In de afbeelding van de Piëta en de Madonna wordt deze symboliek op een religieus vlak geplaatst. Deze dramatische werken vormen echter geen wanhoopskreet, maar uit de meditatieve stilte spreekt een zekere berusting die het resultaat is van een diep geloof. De talloze tegenslagen in het leven van Diez lieten wel sporen na in zijn gemoed, maar ze wekten geen haat op. Ze resulteerden in een diepere innerlijke be-

leving van het bestaan en maakten Diez tot een denker en humanist.

De plastische vormtaal waarin Diez zijn innerlijke boodschap vertolkt, wortelt in het Vlaamse expressionisme. Hij weet echter zijn visie en thematiek met een strenge vormgeving te verbinden waardoor hij bij alle lyrische bewogenheid altijd een zekere bedachtzaamheid bewaart. In de evolutie van zijn werk zal de lijn steeds meer op de voorgrond treden en een zelfstandige expressieve functie vervullen, terwijl de kleur verstilt. Deze versobering van de plastische vormtaal samen met de vergeestelijkte symboliek van zijn werk herinnert tevens aan de symbolistische schilders van de eerste Latemse kunstenaarskolonie, bij wie het religieuze thema eveneens een grote voorkeur genoot. (Bibliografie: Frans Vyncke, Anto Diez, Antwerpen 1978.)

Anne Haegeman

O.-L.-Vrouw der Zeven Weeën, olie op doek, 1977.



Piëta, conté op doek.

